

Dosarul nr. 2ra-1116/22
2-19091047-01-2ra-12082022

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru – V. Gîrleanu
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău – A. Panov, M. Anton, O. Cojocar

ÎNCHEIERE

14 decembrie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Svetlana Filincova
Galina Stratulat
Maria Ghervas

examinând admisibilitatea recursului declarat de Victoria Jereghi, Svetlana Sotnicova și Boris Sotnicov, reprezentați de avocatul Roman Crivenco,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Victoria Jereghi, Svetlana Sotnicova și Boris Sotnicov împotriva Tamarei Jereghi, Vioricăi Jereghi și Angelei Jereghi cu privire la repararea prejudiciului, încasarea venitului ratat și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 14 aprilie 2022 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul declarat de Victoria Jereghi, Svetlana Sotnicova și Boris Sotnicov, fiind menținută hotărârea din 23 decembrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, prin care s-a respins acțiunea,

constată:

La 11 martie 2019, Victoria Jereghi, Svetlana Sotnicova și Boris Sotnicov, reprezentați de avocatul Roman Crivenco, au depus cerere de chemare în judecată împotriva Tamarei Jereghi, Vioricăi Jereghi și Angelei Jereghi cu privire la repararea prejudiciului, încasarea venitului ratat și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii au invocat că prin încheierea executorului judecătoresc Iacob Miron din 15 decembrie 2011, Victoriei Jereghi i-au fost transmise în proprietate cotele părți: XXX din bunul imobil cu numărul cadastral XXX și XXX, situat în mun. Chișinău, str. XXX, ce aparțineau cu drept de proprietate debitorilor Tamara Jereghi, Viorica Jereghi și Angela Jereghi.

Victoria Jereghi a menționat că, la 30 mai 2012, dreptul său de proprietate asupra bunului a fost înregistrat la Registrul bunurilor imobile, iar la 10 decembrie 2014 a înstrăinat acest bun imobil lui Boris Sotnicov și Svetlanei Sotnicova în temeiul contractului de schimb al imobilelor.

Reclamanții au notat că din data de 30 mai 2012 și până la 12 octombrie 2016, Tamara Jereghi, Viorica Jereghi și Angela Jereghi au ocupat abuziv și ilegal aceste bunuri imobile.

Victoria Jereghi, Svetlana Sotnicova și Boris Sotnicov au relevat că, evacuarea propriu-zisă a Tamarei Jereghi, Vioricăi Jereghi și Angelei Jereghi a avut loc abia la 12 octombrie 2016, din motiv că fiecare încercare de transmitere a bunului conform documentului executoriu se finaliza cu scandal din partea debitorilor. Ulterior, Tamara Jereghi și Viorica Jereghi au depus două cereri prin care au solicitat acordarea termenului pentru eliberarea benevolă a imobilului, dar *de facto* prin aceste acțiuni au tergiversat procesul evacuării, fapt pentru ce au fost întocmite procese-verbale.

Reclamanții au remarcat că, în toată această perioadă, Tamara Jereghi, Viorica Jereghi și Angela Jereghi au folosit bunurile, au utilizat diferite servicii comunale pentru care nu au efectuat plăți în modul corespunzător în sumă de 2 939 de lei, formată din impozitul pe bunurile imobile pentru anii 2014 și 2015 în sumă de 986,82 de lei, 55,29 de lei și 244,75 de lei, plata pentru energia electrică în sumă de 737,20 de lei și pentru gaz natural în sumă de 617,53 de lei.

Conform cererii de chemare în judecată, se solicită încasarea de la Jereghi Tamara, Jereghi Viorica și Jereghi Angela impozitul pe bunul imobil pe anul 2014.

De asemenea, Victoria Jereghi, Svetlana Sotnicova și Boris Sotnicov au considerat că pârâtele le-au cauzat un prejudiciu, manifestat prin profitul nerealizat în mărime de 50 de euro lunar pentru perioada 13 iulie 2013 – 12 octombrie 2016, ca urmare a ocupării ilegale și abuzive de către acestea a imobilului, fapt ce a atras imposibilitatea de a-l da în locațiune.

Reclamanții Victoria Jereghi, Svetlana Sotnicova și Boris Sotnicov au solicitat prin cererea de chemare în judecată încasarea din contul Tamarei Jereghi, Vioricăi Jereghi și Angelei Jereghi a sumei de 2 939 de lei cu titlu de reparare a prejudiciului material, a sumei de 1 950 de euro cu titlu de venit ratat și compensarea cheltuielilor de judecată (vol. I, f.d. 34-37).

Prin hotărârea din 23 decembrie 2020 a Judecătoria Chișinău, sediul Centru, s-a respins acțiunea depusă de Victoria Jereghi, Svetlana Sotnicova și Boris Sotnicov, ca fiind neîntemeiată.

S-a încasat în mod solidar de la Victoria Jereghi, Svetlana Sotnicova și Boris Sotnicov în beneficiul Tamarei Jereghi cheltuielile pentru asistență juridică în mărime de 500 de lei (vol. I, f.d. 173, 182-187).

La 09 ianuarie 2021, în interiorul termenului prevăzut la art. 362 din Codul de procedură civilă, Victoria Jereghi, Svetlana Sotnicova și Boris Sotnicov au depus prin intermediul oficiului poștal cerere de apel împotriva hotărârii din 23 decembrie 2020 a Judecătoria Chișinău, sediul Centru (f.d. 177-179, 181).

Prin decizia din 14 aprilie 2022 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul declarat de Victoria Jereghi, Svetlana Sotnicova și Boris Sotnicov, fiind menținută hotărârea din 23 decembrie 2020 a Judecătoria Chișinău, sediul Centru (vol. II, f.d. 30, 31-39).

În consolidarea soluțiilor instanțele inferioare au reținut ca fiind neîntemeiată pretenția cu privire la repararea prejudiciului sub formă de impozit pe bunurile imobile pentru anii 2014 și 2015, or, prin prisma prevederilor art. 276 alin. (1) și art. 277 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, impozitul pe bunurile imobile sunt achitate de către proprietarii bunurilor imobile. Potrivit materialelor cauzei, până la 10 decembrie 2014, proprietarul bunului imobil era Victoria Jereghi, iar

de la 10 decembrie 2014 proprietarii ai imobilului au devenit Svetlana Sotnicova și Boris Sotnicov (vol. I, f.d. 18-21).

În privința capetelor de cereri cu privire la încasarea plății pentru energia electrică în mărime de 737,20 lei și gaz natural în mărime de 617,53 lei, instanțele inferioare au remarcat că, în susținerea acestor pretenții, reclamantii nu au administrat probatoriu corespunzător care să demonstreze că aceste datorii au fost acumulate de către pârâți până a fi evacuate din imobilul reclamantilor.

Referitor la pretenția cu privire la încasarea venitului ratat în mărime de 50 de euro lunar pentru perioada 13 iulie 2013 – 12 octombrie 2016, instanțele inferioare au notat că Victoria Jereghi a fost proprietarul bunului imobil până în data 10 decembrie 2014, respectiv, aceasta nu poate pretinde că nu a realizat careva profit în perioada 10 decembrie 2014 – 12 octombrie 2016.

În privința perioadei de până la 10 decembrie 2014, instanțele inferioare au constatat că, deși, prin încheierea executorului judecătoresc Iacob Miron privind transmiterea imobilelor în proprietatea creditorului Victoria Jereghi datează cu 15 decembrie 2011, intimatele au contestat actele executorului judecătoresc, inclusiv și această încheiere.

Respectiv, Victoria Jereghi pretinde că nu a realizat un profit din darea în locațiune a unui imobil, pentru perioada în care încheierea executorului judecătoresc nu era definitivă.

La 29 iulie 2022, Victoria Jereghi, Svetlana Sotnicova și Boris Sotnicov, reprezentați de avocatul Roman Crivenco, au declarat recurs împotriva deciziei din 14 aprilie 2022 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea deciziei recurate și a hotărârii din 23 decembrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, cu pronunțarea unei hotărâri noi, prin care să fie admisă acțiunea depusă de Victoria Jereghi, Svetlana Sotnicova și Boris Sotnicov (vol. II, f.d. 42-46).

În motivarea recursului au invocat că instanța de apel eronat a ajuns la concluzia netemeiniciei pretenției cu privire la repararea prejudiciului sub formă de impozit pe bunurile imobile pentru anii 2014 și 2015, or, acest impozit a fost achitat de către proprietarii imobilului, doar că aceștia nu au dispus efectiv de acest bun. Prin urmare, pentru proprietari, achitarea plăților la buget cu titlu de impozit, în situația în care au fost lipsiți de posesia și folosința bunului imobil, a devenit inechitabilă.

În opinia recurenților, repararea acestei inechități, prin încasarea sumei achitate cu titlu de impozit de la intimatele care au utilizat ilegal bunul, ar fi o situație justă.

De asemenea, recurenții au considerat că instanțele inferioare au tras concluzii greșite referitor la netemeinicia pretențiilor cu privire la repararea prejudiciului cauzat prin neachitarea plăților pentru energia electrică și gaz natural, or, faptul că aceste datorii au fost acumulate în perioada în care intimatele au deținut posesia ilegală asupra imobilului se confirmă prin facturile XXX, emise pentru perioada în care intimatele au locuit în imobil.

Cu atât mai mult că, potrivit actelor de control al echipamentului de măsurare întocmite de SRL „Chișinău-Gaz” la 16 octombrie 2016 și la 09 august 2018, în actul întocmit la data de 16 octombrie 2016, indicațiile echipamentului de măsurare la ziua controlului în ambele acte sunt indicate aceleași date – 3 293 m³, fapt ce exclude orice dubii în privința faptului că gazele naturale au fost consumate după evacuarea intimatelor din imobil.

Recurenții au relevat că instanțele inferioare neîntemeiat au respins solicitarea de numire a expertizei necesare pentru demonstrarea mărimii venitului ratat, dar nici nu au oferit apreciere răspunsul din 26 septembrie 2019 eliberat de Bursa imobiliară „Lara”, în care sunt prevăzute limitele minime și maxime.

La 12 august 2022, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa intimatelor copia recursului declarat de Victoria Jereghi, Svetlana Sotnicova și Boris Sotnicov împotriva deciziei din 14 aprilie 2022 a Curții de Apel Chișinău, explicându-le dreptul de a depune referințe asupra acestuia (vol. I, f.d. 50). Însă, acestea nu au făcut uz de dreptul lor procedural și nu au depus referințe în care să-și expună poziția procesuală pe marginea criticilor formulate în recurs.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil, din motivele ce succed.

În conformitate cu articolul 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Completul de admisibilitate al instanței de recurs subliniază că, un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil prevăzute la articolul 6 § 1 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (a se vedea cauza Lebedinski v. Republica Moldova, 16 septembrie 2015, § 32; cauza Sultan v. Republica Moldova, 05 iunie 2018, § 24).

În aceste condiții, procedura de admisibilitate a cererii de recurs va fi efectuată și analizată prin prisma articolului precitat, care cuprinde, în mod particular, dreptul de acces la justiție și dreptul de a fi auzit.

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere.

În acest sens, criteriile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea *inter alia* cauzele Marc Brauer v. Germania, 01 septembrie 2016, § 34; Miessen v. Belgia, 16 octombrie 2016, § 64; Samardžić v. Croația, 20 iulie 2017, § 28; Zubac v. Croația (Marea Cameră), 05 aprilie 2018, § 82).

Așadar, prin prisma articolului 433 din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate verifică dacă actul judecătoresc de dispoziție recurat poate constitui obiectul recursului, dacă cererea dedusă judecății este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

Prin urmare, obiectul prezentei cereri se referă la decizia din 14 aprilie 2022 a Curții de Apel Chișinău, care intră în categoria de acte specificate în articolul 429 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Succesiv, completul de admisibilitate notează că, în cazul în care, dreptul de acces la justiție este limitat fie de lege, fie de fapte, instanțele naționale trebuie să

verifice dacă aceste restricții au redus esența dreptului și, în special, dacă ele urmăresc un scop legitim și dacă există o legătură rezonabilă de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul care trebuie îndeplinit (a se vedea cauzele *Levages Prestations Servicii v. Franța*, 25 octombrie 1996, § 40; *Tricard v. Franța*, 10 iulie 2001, §§ 29, 33; *Freitag v. Germania*, 19 iulie 2007, § 37; *Marc Brauer*, 01 septembrie 2016, § 34).

Articolul 434 din Codul de procedură civilă prescrie că, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

În conformitate cu art. 111 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, termenul de procedură se instituie prin indicarea unei date calendaristice, datei comunicării actului de procedură, a unei perioade sau prin referire la un eveniment viitor și cert că se va produce. În ultimul caz, actul de procedură poate fi efectuat în decursul întregii perioade. Dacă începutul curgerii termenului este determinat de un eveniment sau moment în timp care va surveni pe parcursul zilei, inclusiv de comunicarea actului de procedură, atunci ziua survenirii evenimentului sau a momentului nu se ia în considerare la calcularea termenului.

Normele procedurale referitoare la termenele pentru căile de atac sunt, înafara oricărui dubiu, menite să asigure buna administrare a justiției și respectarea, în special, a principiului securității juridice. Persoanele vizate trebuie să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea cauzele *Tricard v. Franța*, 10 iulie 2001, § 29; *Nicolae Popa v. România*, 09 decembrie 2014, § 16; *Tence v. Slovenia*, 31 mai 2016, § 31). Mai mult, CtEDO a statuat că, în cazul în care termenul pentru o cale de atac ordinară este prelungit după o perioadă considerabilă de timp, o astfel de decizie poate încălca principiul securității juridice (a se vedea cauzele *Ponomaryov v. Ucraina*, 03 aprilie 2008, § 41; *Ustimenko v. Ucraina*, 20 octombrie 2015, § 47).

Dispozitivul deciziei Curții de Apel Chișinău a fost pronunțat la 14 aprilie 2022. Conform extrasului din poșta electronică cu adresa „victoria.tintari@justice.md”, decizia motivată a instanței de apel a fost notificată participanților la proces în mod electronic la 20 iunie 2022 (vol. II, f.d. 40).

Astfel, completul de admisibilitate opinează că, în speță, calea de atac în ordine de recurs a fost demarată în interiorul termenului legal, deoarece cererea de recurs a fost depusă la 01 august 2022.

Succesiv, completul de admisibilitate evocă faptul că, în conformitate cu articolul 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Conform articolului 433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4);

a¹) recursul este depus împotriva unui act ce nu se supune recursului, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 429 alin. (5);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

In concreto motivelor inserate în cererea de recurs, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate. Or, recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat. Însă, din analiza cererii de recurs depuse de Victoria Jereghi, Svetlana Sotnicova și Boris Sotnicov rezultă că acestea nu au evidențiat memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate.

În acest sens, completul de admisibilitate menționează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera ilegalitatea hotărârii. Respectiv, nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de ilegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând

determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

La caz, completul de admisibilitate vădește că, argumentele invocate în cererea de recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiurile aplicabile doar procedurii de apel și nu se regăsesc în articolul 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului. Ba mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma articolului 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului declarat, deoarece Victoria Jereghi, Svetlana Sotnicova și Boris Sotnicov nu au invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel. Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului recurenților cu soluția dată de instanța inferioară, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (Doorson v. Olanda, 26 martie 1996, § 67). La acest capitol instanța de recurs reține că recursul declarat de Victoria Jereghi, Svetlana Sotnicova și Boris Sotnicov nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că, în condițiile din speță, cererea de recurs a fost depusă după ce Victoria Jereghi, Svetlana Sotnicova și Boris Sotnicov au avut posibilitatea de a fi auziți de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea *mutatis mutandis* „Levages Prestations Services” v. Franța, cererea nr.21920/93 din 25 octombrie 1996, §§ 48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurenților le-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auziți combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 § 1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher v. Cehia, cererea nr. 58580/00 din 11 aprilie 2005, §§ 65-67).

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Victoria Jereghi, Svetlana Sotnicova și Boris Sotnicov

împotriva deciziei din 14 aprilie 2022 a Curții de Apel Chișinău, în baza articolului 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Victoria Jereghi, Svetlana Sotnicova și Boris Sotnicov, reprezentați de avocatul Roman Crivenco, împotriva deciziei din 14 aprilie 2022 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

judecătorii

Galina Stratulat

Maria Ghervas